

ПролоГ

Останні події в Шук-Пшику...

Фелісіті Бет і Агнеса Копителло перетворили Пеггі на ляльку, зайняли Липовий будинок і звели нанівець усі її старання, зробивши це місце жахливим та лихим.

На щастя, Ельма й Флуфанора збагнули, що відбувається, і з допомогою Фантастичної Феї Френ зруйнували їхні злочинські задуми й урятували Пеггі. Крім того, їм удалося зняти чари й з інших відьом, зокрема з дослідниці моди Едді Еббі, яку давним-давно Сілья Крейфіш перетворила на ляльку, і весь цей час бідолаха Едді жила в нерухомому тілі.

А Ельма дізналася, що її маму звать Гретель Грін і вона була винахідницею в НАСТІ (Національній асоціації світу над трубами). Тож Ельмине прізвисьце зовсім не Дивакві — його жартома вигадала зла опікунка Міс Гекс, яка тримала дівчинку в сараї та Годувала сирною

Водою зі старого запліснявілого сирю. Ельма дізналася, що її мама жила в Срібловілі — другому найбільшому місті Сінквілія, яке знегодніло під час Великої Втечі. Саме туди Ельма і планує вирушити далі. Адаже сподівається знайти там маму.

Так чи так, але поки всі святкували перемогу над Лиходійкою Фелісіті Бет, сталося дещо дивне. З труби висунулася стареча зморшкувата рука й кинула прямо в наповні, що веселився і танцював, яблуко. Проте його ніхто не помітив.

Й ось настав ранок, і Пеггі в очі впало дивне яблуко...

Яблуко

Ельма квапливо чимчикувала Шик-авеню, а за її рішучою маленькою спиною підстрибував величезний лакований чорний наплічник.

— Привіт, Мейвіс! — крикнула вона.

Мейвіс помахала рукою, безуспішно намагаючись помістити одну кішку поверх іншої. Нещодавно відьма вирішила продавати не лише варення, а й котів. Нотті, інша власниця крамнички з варенням і котами, відверто кажучи, була не на жарт розлючена із цього приводу.

Кілька відьом підмітали вулиці після вчорашньої вечірки.

Ельма пройшла повз, постукала у вітрину пекарні «Торти, пироги та й, мабуть, це все» й помахала рукою у вікно крамнички місис Брю, що розташовувалася майже під дахом. Ельма знала, що місис Брю застудилася і зараз лежить у ліжку (поклавши на обличчя велетенську жабу,

щоби вилікуватися), тож у магазині її не було. Але Ельма однаково помахала — їй це дуже подобалося.

— Ельмо! — крикнула з вікна одна з відьом-помічниць місис Брю. — Заходь до нас, побазікаємо!

— Не можу! — відповіла Ельма й розвернулася, трясучи наплічником. — Я вирушаю назустріч пригодам.

Відьма з магазину місис Брю підморгнула їй і взялася розставляти манекени у вітрині.

Ельма прискорила крок. Спізнюватися не можна. Пеггі веліла їй прийти туди якнайшвидше...

— ПЕГГІ! — крикнула вона, наближаючись до Липового будинку. — Жабина лапа! Що ти робиш?

Пеггі витерла лоб, поправила окуляри і схопила лупу, що витала в повітрі — з її допомогою відьмочка взялася розглядати якийсь дивний маленький предмет на вулиці.

Кілька перехожих зупинилися, щоби теж подивитися на нього.

Одна з них заверещала:

— ЦЕ ЧОРНА МАГІЯ! ЧОРНА МАГІЯ!

— Щось я взагалі заплуталася, — пробубніла Пеггі, коли Ельма підняла ту дивну штуковину.

Яблуко.

Ельма принюхалася.

Так, це яблуко.

— І що? — запитала Ельма й жбурнула фрукт Пеггі. Та, звісно ж, не впіймала його й кинулася навздогін. — Звичайне яблуко.

— Звичайне яблуко? — перепитала Пеггі.

— Так, — відповіла Ельма.

Навколо скупчилися відьмочки. Усі витріщалися на фрукт й ахкали.

— Це якийсь жарт? — запитала Ельма. — ЦЕ ПРОСТО ЗВИЧАЙНЕ ЯБЛУКО!

Одна з відьом захотіла доторкнутися до знахідки, але Пеггі схопила її першою.

— Придивись уважніше, Ельмо, — наказала Пеггі. — Чи просто подивись. Чи не здається воно тобі дивним?

Ельма кинула швидкий погляд на предмет.

— Та ви геть сказалися!

Пеггі похитала головою:

— Подумай.

Ельма вирвала яблуко з рук Пеггі й узялася знову його розглядати.

— Подумала. У мене в руді звичайнісіньке зелене яблуко, — мовила вона й ахнула.

Пеггі ствердно кивнула.

— ЗЕЛЕНЕ?! — заволала Ельма. — Воно зелене! Але як воно може бути зелене, якщо в Сінквілі немає кольорів ще із часів Великої втечі?

Пеггі знову кивнула, а яблуко раптом засяяло.

— Здається, тепер з якоїсь дивної причини кольори починають повертатися...

Репортаж у світі над трубами

У старій, обшарпаній вітальні у світі над трубами, біля крісла, поїденого мілля, стояв старий-престарий телевізор. Він тріщав і гудів, проте працював. Зображення на екрані час від часу розпливалося, шматувалося дратівливими лініями і дрижало.

Позаду, за вікном, виднівся похилений сарай, що чудово гармоніював із занедбаним інтер'єром вітальні.

— Ох, — зітхнула жінка за вікном, — як же прекрасно все в цій розвалюсі поєднується між собою, чи не так?

Довкола гуділа знімальна група: двоє операторів і звукорежисер. Прочистивши горло, жінка піднесла до вуст мікрофон. Саме цю репортерку показували по телевізору у вітальні.

